

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯỜI TÁM

MỘ DUNG PHỤC MẶT NGƯỜI DẠ THỨ

Mộ Dung Phục nghe Bao Bất Đồng ăn nói vô lễ thì trong lòng căm tức, nhưng Bao lại là tâm phúc thân tín của gã mà đang lúc cần người, không tiện bài bác. Gã liền lạnh lùng nói:

-Bao tam ca! Việc đời nhiều khi ngoắt ngoéo, tam ca không thể hiểu được. Rồi tiểu đệ sẽ nói cho nghe.

Bao Bất Đồng lắc đầu đáp:

-Không được đâu là không được đâu! Công tử gia! Bao Bất Đồng tuy ngu xuẩn nhưng dụng ý của công tử cũng đoán ra được vài phần. Công tử muốn học Hàn Nhẫn nhục luôn khó để chuẩn bị ngày bay bổng. Công tử tưởng ngày nay đổi ra họ Đoàn, sau này nắm giữ binh sẽ khôi phục lại họ Mộ Dung đồng thời đổi luôn cả danh hiệu nước Đại Lý làm Đại Yên để khởi binh đánh Đại Tống, Đại Liêu khôi phục lại giang sơn. Cuộc mưu đồ của công tử tuy lớn lao, nhưng thành ra kẻ bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa không khỏi tự thẹn với lương tâm và bị thiên hạ chê cười. Vậy cái ngôi Hoàng đế đó tưởng chẳng ngôi làm chi.

Mộ Dung Phục cố nén giận đáp:

-Bao tam ca nói quá lời. Sao lại bảo tiểu đệ là bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa được? Tam ca không nên ăn nói hồ đồ.

Bao Bất Đồng nói:

-Bây giờ công tử nương nhờ Đại Lý ngày sau lại đem lòng phản bạn, thế là bất trung! Công tử bái kiến Đoàn Diên Khánh làm phụ thân, ở với họ Đoàn cho đến già, sao lãng họ Mộ Dung, thế là bất hiếu! Giữ được hiếu đạo với họ Mộ Dung lại bất hiếu với họ Đoàn. Công tử đi đến chỗ tàn sát quần thần Đại Lý thế là bất nhân!...

Bao Bất Đồng chưa nói hết lời, đột nhiên một tiếng "binh" vang lên. Mộ Dung Phục đã phóng chưởng vào sau lưng hắn, rồi nói:

-Còn ta bán bạn bè để cầu vinh, thế là bất nghĩa!

Phát chưởng của gã phóng ra, kinh lực âm nhu đánh vào đại huyệt "Thần Đạo", "Linh Đài" và "Chi Dương". Thật là một đòn trí mạng.

Bao Bất Đồng không ngờ mình đi theo Mộ Dung Phục từ thuở nhỏ đến giờ mà gã lại hạ độc thủ tàn nhẫn đến thế. Hắn ọc lên một tiếng, rồi miệng phun máu tươi ra, ngã lăn xuống đất chết liền.

Giữa lúc Bao Bất Đồng lý luận với Mộ Dung Phục, bọn Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn, Phong Ba ác đều đứng ngoài cửa lắng tai nghe. Ba người biết rằng Bao Bất Đồng nói thế là quá đáng, nhưng rất hợp đạo nghĩa.

Đến khi Mộ Dung Phục phóng chưởng đánh Bao Bất Đồng ba người giạt mình kinh hãi, xông cả vào trong nhà.

Phong Ba ác ôn lấy Bao Bất Đồng, la gọi:

-Tam ca, tam ca! Tam ca làm sao vậy?

Nhưng chỉ thấy Bao Bất Đồng hai hàng nước mắt tuôn chảy xuống má. Phong Ba ác lại đưa tay sờ mũi thì thấy tất hơi rồi. Gã biết Bao Bất Đồng lúc lâm tử vì thương tâm quá đổi mà ứa chảy nước mắt ra.

Phong Ba ác lớn tiếng kêu:

-Tam ca! Tuy tam ca không còn hơi thở nữa, song vẫn muốn hỏi lại công tử: "Vì lẽ gì mà công tử hạ độc thủ giết ta?"

Gã nói xong, quay đầu lại trừng trừng nhìn Mộ Dung Phục đầy vẻ thù hận.

Đặng Bách Xuyên cũng nói:

-Công tử gia! Tam đệ của chúng ta bản tính hay xung đột với ý kiến người khác. Công tử cũng đã biết rồi. Dù y có vô lễ với công tử, không giữ phạm trên dưới, tưởng công tử chỉ nên trách mắng mà thôi. Sao lại nhẫn tâm hạ sát y?

Thực ra Mộ Dung Phục không phải bực tức Bao Bất Đồng về tội vô lễ, mà gã căm hận họ Bao đã chẳng úy kỵ gì, đem chuyện mưu đồ trong thâm tâm gã nói huých toẹt ra. Như vậy gã sợ Đoàn Diên Khánh không chịu nhận mình làm nghĩa tử để truyền ngôi cho nữa.

Hoặc lão có giữ lời hứa nhận mình làm con, phong ngôi Thái tử, nhưng cũng bố trí cẩn thận, thì việc mưu đồ Đại Yên khó lòng thành tựu. Trong lúc cấp bách gã đành hạ độc thủ. Không thế thì cái mũ miện đã sắp vào tay lại bị gió quạt đi mất.

Mộ Dung Phục nghe lời Phong, Đặng thì nghĩ thầm:

-Câu chuyện bữa nay đã lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Đành là đắc tội với Phong, Đặng chứ không thể để Diên Khánh Thái tử sinh lòng nghi hoặc được.

Gã nghĩ vậy, liền đáp:

-Bao Bất Đồng nói năng hỗn xược, cái đó quan hệ gì? Nhưng ta lòng thành bái Đoàn điện hạ làm dưỡng phụ, thế mà hấn lại dám ly gián tình phụ tử của chúng ta thì khoan thứ thế nào được?

Phong Ba ác kêu to lên:

-Bao Bất Đồng theo công tử gia mười mấy năm trời, xuất sinh nhập tử, mà công tử coi không bằng tên Đoàn Diên Khánh ư?

Mộ Dung Phục vội la lên:

-Phong tứ ca bắt tất phải nổi nóng. Ta lấy họ Đoàn nước Đại Lý là thật lòng quyết ý chứ không nghĩ ngợi gì khác nữa. Thế mà Bao Bất Đồng lấy bụng dạ hẹp hòi của kẻ tiểu nhân để đo lòng đại lượng của người quân tử, nên bất đắc dĩ ta phải xuống tay.

Công Dã Càn hững hờ hỏi:

-Công tử đã quyết định rồi, không thể vẫn hồi được nữa ư?

Mộ Dung Phục đáp:

-Chính thế!

Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn, Phong Ba ác đưa mắt nhìn nhau rồi cùng gật đầu. Đặng Bách Xuyên đồng dục nói:

-Công tử gia! Bốn anh em tại hạ tuy chưa cùng nhau kết nghĩa đệ huynh, nhưng đã thề cùng sống chết, tình thân như cốt nhục. Chắc công tử cũng biết rồi?

Mộ Dung Phục chau mày đáp:

-Phải chăng Đặng đại ca muốn báo thù cho Bao tam? Vậy ba vị cứ tiến lên đi, Mộ Dung Phục này đâu có sợ gì?

Đặng Bách Xuyên thở dài đáp:

-Bọn tại hạ vốn là gia thân họ Mộ Dung Phục khi nào dám động thủ? Cổ nhân đã nói: "Hợp ý thì ở, chẳng hợp ý thì đi". Bọn tại hạ không thể thị phụng công tử được nữa. Người quân tử tuy đã tuyệt giao nhưng không nói xấu nhau. Mong rằng công tử hãy suy nghĩ kỹ".

Mộ Dung Phục thấy ba người muốn phân ly, liền nghĩ bụng:

-Rồi đây mình đến Đại Lý mà không được một tay tâm phúc thì thật khó bề hành động. Không lưu họ lại không xong.

Mộ Dung Phục nghĩ vậy, liền nói:

-Đặng đại ca! Các vị đã không nghi ngờ lòng ta phản bội họ Đoàn thì ta đối với các vị không có điều chi hết, cứ sao lại chia tay?

Ngày trước gia phụ đối đãi với các vị không có điều gì sai quấy mà các vị cũng nhận lời với gia phụ gắng sức hết lòng giúp ta. Bây giờ các vị bỏ đi há chẳng trái với lời hứa trước ru?

Đặng Bách Xuyên mặt giận xám xanh đáp:

-Công tử không nhắc đến lão tiên sinh thì thôi, nhưng đã nhắc tới lão tiên sinh thì hành động nhận kẻ khác làm cha, đổi họ, phản quốc công tử đã nhìn nhận rồi, còn đối với lão tiên sinh thế nào được? Bọn tại hạ thực đã thề thốt với lão tiên sinh phò tá công tử để phục hưng nhà Đại Yên, làm sáng tỏ danh tiếng họ Mộ Dung. Nhưng bọn tại hạ quyết không thể phò tá công tử để đi làm thính vượng cho nước Đại Lý, nổi tiếng cho họ Đoàn.

Mộ Dung Phục sắc mặt lúc xanh lè, lúc lợt lạt không biết trả lời thế nào nữa.

Bọn Đặng Bách Xuyên, Công Dã Càn, Phong Ba ác đều xá dài tận đất, rồi nói:

-Xin bái biệt công tử!

Phong Ba ác vác thi thể Bao Bất Đồng lên vai, rồi ba người ra đi, không ngoảnh mặt lại nữa.

Mộ Dung Phục buông mấy tiếng cười khô khan, rồi nói với Đoàn Diên Khánh:

-Nghĩa phụ soi xét cho: bốn người đó đều là gia thân của hài nhi, dù theo đã lâu năm, nhưng hài nhi vì muốn giữ lòng trung với họ Đoàn nước Đại Lý mà phải hạ sát một gã, đuổi ba gã đi. Hài nhi thân cô vào Đại Lý đủ tỏ lòng trung có một, quyết chẳng đơn sai!

-Hay lắm! Hay lắm!

Mộ Dung Phục lại nói:

-Bây giờ hài nhi xin giải độc cho nghĩa phụ.

Gã thò tay vào bọc lấy ra cái bình nhỏ toan đưa cho Đoàn Diên Khánh, nhưng nghĩ lại rằng: "Bây giờ mình giải chất độc Hồng Hoa hương vụ cho lão, rồi không thể uy hiếp được lão nữa. Từ đây trở đi mình phải xin xỏ cầu cạnh lão, không thể làm cho lão nể mình được. Đáng giận là thằng lỏi Đoàn Dự, mình phải giết hắn đi mới xong.

Gã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ đánh "soạt" một cái, rồi nói:

-Công lao đầu tiên của hài nhi đối với nghĩa phụ là hạ sát gã tiểu tử Đoàn Dự này để tuyệt đường nối dõi của Đoàn Chính Thuần, khiến y phải truyền ngôi cho nghĩa phụ.

Đoàn Dự tuy hai mắt bị bịt chặt cứng không thấy gì, nhưng Mộ Dung Phục nói sao chàng nghe rõ hết, chàng tự nghĩ:

-Ngọc Yến đã biến thành em gái mình rồi thì mình cũng chẳng sống làm chi nữa. Gã đâm mình chết càng hay.

Một là Đoàn Dự muốn được chóng chết, hai là chàng tưởng mình bị bại lực dù muốn kháng cự cũng không còn sức nữa, chàng đành vươn cổ ra chịu chết.

Đoàn phu nhân thấy Mộ Dung Phục tay cầm trường kiếm thủng thỉnh tiến lại gần Đoàn Dự thì lòng đau như cắt, la lên một tiếng:

-úi chao!

Đoàn Diên Khánh nói:

-Hài nhi! Lòng hiếu thảo của hài nhi thật đáng khen, nhưng thằng lỏi này thật là khả ố. Gã đã nhiều lần đắc tội với ta. Bá phụ và phụ thân gã lại cướp ngôi của ta, làm hại ta đến thân tàn ma dại. Ta muốn chính mình ra tay hạ sát thằng giặc con này mới hả giận.

Mộ Dung Phục "ạ" một tiếng, rồi cầm trường kiếm đưa cho Đoàn Diên Khánh nói:

-Trời ơi! Hài nhi thật hồ đồ, quên chưa giải độc cho nghĩa phụ.

Gã lại lấy chiếc bình nhỏ ra. Hắn liếc mắt nhìn trộm thấy Đoàn Diên Khánh lộ vẻ đắc ý và tựa hồ đưa mắt liếc người khác.

Mộ Dung Phục là con người rất tinh tế mau lẹ. Gã nhìn theo ánh mắt của Đoàn Diên Khánh, thấy Đoàn phu nhân khẽ gật đầu. Nét mặt bà tỏ ra cảm kích và vui mừng.

Mộ Dung Phục thấy thế không khỏi sinh nghi, nhưng chẳng bao giờ gã lại nghĩ đến Đoàn Dự là con Đoàn Diên Khánh và Đoàn phu nhân sinh ra.

Đoàn Diên Khánh thà huỷ bỏ tính mạng mình, quyết không bao giờ để kẻ khác hạ sát đứa con bảo bối của mình. Còn ngôi hoàng đế hay gì gì đi nữa cũng chỉ là thân ngoại chi vật.

Mộ Dung Phục ban đầu nghĩ:

-Phải chăng giữa Đoàn Chính Thuần và Đoàn Diên Khánh ngầm ngầm cấu kết với nhau điều gì? Bọn họ dù sao cũng là người trong đại gia đình họ Đoàn nước Đại Lý.

Người ta thường nói: "Máu loãng còn hơn nước lã". Khi nào anh em họ Đoàn lại coi người ngoài hơn người trong nhà bao giờ?

Sau gã lại nghĩ rằng:

-Kế hoạch ngày nay chỉ có một đường lối duy nhất là lập nên vài công lớn với Đoàn Diên Khánh để chứng tỏ lời nói của mình là thành thực.

Gã liền quay lại hỏi Đoàn Chính Thuần:

-Trần Nam Vương! Sau khi vương gia về nước Đại Lý rồi, chừng bao lâu thì lên ngôi hoàng đế? Vương gia ở ngôi bao lâu thì truyền lại cho nghĩa phụ tại hạ?

Đoàn Chính Thuần hững hờ đáp:

-Hoàng huynh ta công lực thâm hậu, người rất khoẻ mạnh, ít ra còn ở ngôi hoàng đế ba chục năm nữa. Sau khi hoàng huynh truyền ngôi cho ta rồi, ít ra ta cũng phải ở ngôi ba chục năm. Khi đó Đoàn Dự con ta đã tám chục tuổi, y làm vua vào khoảng hai chục năm. Như vậy là phải sau tám mươi năm...

Mộ Dung Phục ngắt lời:

-Vương gia đừng nói nín nữa! Ai mà chờ lâu thế được? Tại hạ hạn cho vương gia trong vòng một tháng phải lên ngôi hoàng đế. Sau một tháng nữa phải truyền ngôi cho Diên Khánh thái tử.

Đoàn Chính Thuần đã nhìn rõ tình thế trước mắt, Đoàn Diên Khánh cùng Mộ Dung Phục dùng mình làm bậc thang để trèo lên đế vị. Bao giờ mình nhường ngôi cho Đoàn Diên Khánh rồi, bọn chúng mới sát hại. Bây giờ chắc họ chưa dám làm gì. Dù có địch nhân đến hại mình, bọn chúng cũng hết sức bảo hộ. Chỉ có Đoàn Dự là rất nguy hiểm!

Ông cười ha hả, nói:

-Ngôi hoàng đế của ta chỉ có thể truyền cho con ta là Đoàn Dự, dù truyền sớm truyền muộn cũng chẳng sao, nhưng muốn truyền cho người ngoài thì không được đâu!

Mộ Dung Phục nói:

-Chính tại hạ đã nghe vương gia ưng thuận truyền ngôi cho Diên Khánh thái tử, sao bây giờ vương gia lại cãi lời?

Đoàn Chính Thuần đáp:

-Tại sao tai người lại nghe thấy được? Ha ha! Diên Khánh huynh đệ! Con bỗng ngựa bắt con ve sâu, ngờ đâu lại có con sẻ rình rập đằng sau. Té ra, lúc chàng tính kế thì vị Mộ Dung công tử này đã ẩn nấp nghe lỏm được với con mắt thềm thường.

Mộ Dung Phục run lên nghĩ thầm:

-Nguy rồi! Mình nói vậy là thất cơ! Thằng cha Trần Nam Vương này thật là giáo quyệt, khó mà đối phó được với hắn.

Gã liền lạnh lùng nói:

-Được rồi! Ta hãy chém thằng lỏi Đoàn Dự một nhát thử xem người có truyền ngôi cho cái hồn ma của nó được không?

Gã nói xong, lại rút thanh kiếm ra.

Đoàn Chính Thuần cười ha hả, nói:

-Người coi Đoàn Chính Thuần này là người thế nào? Người giết y chẳng lẽ ta đành bó tay chịu để cho người tuyệt diệt? Nếu người muốn tuyệt diệt thì cứ việc giết ta đi.

Mộ Dung Phục ngần ngừ không quyết đoán. Lúc này mà gã muốn giết Đoàn Dự thì chỉ giờ tay lên một cái là xong. Nhưng Đoàn Chính Thuần sẽ vì mối cừu hận giết con, hẳn không nghĩ đến tính mạng nữa. Không được hẳn truyền ngôi cho thì cái ngôi hoàng đế khó mà lấy nổi.

Tay gã cầm thanh trường kiếm. Mũi kiếm chiếu ra những làn thanh quang xanh lè. Gã quay lại nhìn Đoàn Diên Khánh để nghe lời chỉ thị.

Đoàn Diên Khánh nói:

-Thằng cha này nói sao là làm được vậy. Nếu hẳn uống thuốc độc tự tận hoặc đập đầu mà chết đi thì đại kế của chúng ta thành bọt nước. Được rồi! Thằng lỏi Đoàn Dự này hãy để tạm đó đừng giết vội. Gã đã ở trong tay cha con mình, còn bay đi đằng nào được nữa? Người hãy giải độc cho ta rồi sẽ tính.

Mộ Dung Phục ngoài mặt vâng dạ, nhưng lại nghĩ thâm trong bụng:

-Vừa rồi Đoàn Diên Khánh đưa mắt ra hiệu cho Đoàn phu nhân là có ý gì? Mình chưa giải được mối nghi ngờ này mà đã đưa thuốc giải cho lão thì thật không ổn chút nào. Nhưng nếu mình còn ngần ngừ để lão tức lên cũng nguy khốn cho mình ngay.

Giữa lúc ấy Vương phu nhân lại la lên:

-Thằng nhãi Mộ Dung Phục kia! Người bảo lấy thuốc giải cho ta trước, mà sao người lại cứ đi nịnh nọt cái con người xấu như quỷ sứ mà người nhận làm gia gia đó? Người đừng trách ta, khi ta nóng tiết lên là thoả mạ ngay vào mặt cái người chẳng ra người...

Mộ Dung Phục nghe nói rất trúng ý mình, liền quay lại nhìn Đoàn Diên Khánh cười nói:

-Nghĩa phụ! Cô mẫu hài nhi tính khí cương cường. Nếu người có thốt ra câu gì đắc tội với lão nhân gia, xin lão nhân gia cũng nên nín nhịn châm chước. Để người khỏi tuôn ra những câu bất nhã, hài nhi giải độc cho cô mẫu rồi, lập tức hoá giải cho nghĩa phụ.

Nói xong y đưa bình thuốc giải cho Vương phu nhân. Vương phu nhân ngửi thấy mùi thối tha rất khó chịu, toan cất tiếng mắng, nhưng thấy tứ chi khôi phục lại bình lực. Sau một lúc thì cử động được như thường.

Phu nhân đón lấy bình thuốc ngửi hoài.

Mộ Dung Phục cũng muốn kéo dài thời gian, nên cứ để yên chứ không ngăn trở. Gã chăm chú ngó lên Đoàn Diên Khánh và Đoàn phu nhân.

Vương phu nhân được giải thuốc mê rồi, tay cầm bình thuốc nói:

-Diệt nhi! Mấy mụ đàn bà kia ta chán ghét chúng lắm, người giết phút đi cho rồi!

Mộ Dung Phục nghĩ bụng: "Đoàn Chính Thuần không chịu nhường ngôi cho Đoàn Diên Khánh. Bữa trước Diên Khánh thái tử cũng đã hăm dọa giết vợ con và tình nhân

của hần, hần mới ứng chịu. Bây giờ cô mẫu lại đề cập đến vụ này, sao mình không thuận gió xuôi buồm để uy hiếp hần một phen?

Gã liền cầm kiếm chạy đến bên Nguyễn Tinh Trúc, rồi quay lại hỏi Đoàn Chính Thuần:

-Trần Nam Vương! Cô mẫu tại hạ bảo giết y đi, vương gia nghĩ thế nào?

Đoàn Chính Thuần trong dạ bồn chồn, không còn cách nào, liền quay lại nói với Vương phu nhân:

-A La! Từ đây sắp tới, nàng bảo làm sao ta nghe làm vậy. Chẳng lẽ giữa đôi ta mà nàng gây nên một mối cừu hận suốt đời ư? Nàng sai gã giết thị thì ta không còn lòng nào tử tế với nàng được nữa.

Wương phu nhân tuy máu ghen sôi nổi nhưng nghĩ lại lời Đoàn Chính Thuần nói thiệt chẳng sai. Phu nhân hy vọng tăng thêm mối tình mặn nồng ngày trước, liền nói:

-Điệt nhi! Khoan động thủ, để ta nghĩ lại xem đã!

Mộ Dung Phục nói theo:

-Trần Nam vương! Chỉ cần Vương gia ứng thuận truyền ngôi lại cho Diên Khánh Thái tử thì bao nhiêu chánh thất, thứ thiếp của Vương gia, tại hạ sẽ hết sức bảo toàn cho, quyết không để ai đụng đến.

Đoàn Chính Thuần cười hà hà không nói gì.

Mộ Dung Phục nghĩ thầm:

-Lão này nổi tiếng là người phong lưu, lãng mạn. Hiển nhiên lão là phường tha thiết mỹ nhân hơn là non sông tổ quốc. Muốn bắt lão truyền ngôi thì cứ nhè bọn đàn bà của lão mà ra tay.

Gã liền trở mũi kiếm vào ngực Nguyễn Tinh Trúc nói:

-Trần Nam vương! Chúng ta là nam tử hán, là đại trượng phu hành động mau lẹ, nói sao quyết giữ vậy. Vương gia ứng chịu thì tại hạ lập tức giải thuốc mê cho hết thảy rồi còn thiết yến tạ tội, đổi thù ra bạn. Há chẳng là một việc hay lắm ư? Còn nếu Vương gia không ứng thuận, lưỡi kiếm này sẽ đâm tới.

Đoàn Chính Thuần liếc mắt ngó Nguyễn Tinh Trúc, thấy nàng lộ vẻ khiếp sợ thì trong lòng thương xót vô cùng, nhưng lại nghĩ thầm:

-Ta có ngờ lời ứng thuận cũng chẳng sao cả, nhưng tên gian tặc này muốn tăng công với Đoàn Diên Khánh lại giết Đoàn Dự ngay lập tức.

Wương gia không nì nhìn tình trạng khủng khiếp này liền quay mặt đi.

Mộ Dung Phục lại la lên:

-Tại hạ đếm một hai ba, nếu Vương gia không gật đầu thì đừng trách Mộ Dung Phục này tàn nhẫn.

Đoạn gã cất tiếng đếm:

-Một, hai...

Đoàn Chính Thuần quay lại nhìn Nguyễn Tinh Trúc thấy vẻ mặt thực đáng thương mà không biết làm thế nào.

Mộ Dung Phục lại đếm:

-Ba!... Trấn Nam vương! Vương gia nhất định không chịu?

Đoàn Chính Thuần đang mãi nghĩ lại tình trạng lúc gặp Nguyễn Tinh Trúc ngày trước, đột nhiên nghe một tiếng rú:

-úi chao!

Mộ Dung Phục đã đâm thanh trường kiếm vào ngực Nguyễn Tinh Trúc.

Vương phu nhân thấy da mặt Đoàn Chính Thuần co rúm lại, tưởng chừng đau đớn hơn là lưỡi kiếm đâm vào mình y. Bà cũng không chịu đựng nổi, vội la lên:

-Điệt nhi! Mau cứu y sống lại! Ta không thực tình kêu người giết y mà chỉ muốn hãm dọa những quân bất lương đó.

Mộ Dung Phục lắc đầu, nghĩ thâm trong bụng:

-Đã kết mối thâm cừu thì giết thêm một người hay ít đi một người cũng chẳng có gì quan hệ.

Gã lại cầm trường kiếm dí vào ngực Tần Hồng Miên quát lên:

-Trấn Nam vương! Người mang tiếng đa tình, đa nghĩa thật là uổng phí, không chịu cứu mạng cho tình nhân!

Gã lại đếm:

-Một, hai, ba...

Dứt lời, lại "sột" một tiếng! Thanh trường kiếm đã đâm chết Tần Hồng Miên.

Lúc này Chung phu nhân sắc mặt lợt lạt, nhưng bà ráng trấn tĩnh đồng dục nói:

-Mi muốn giết ai thì cứ giết, sao lại uy hiếp Trấn Nam vương làm chi? Ta là vợ Chung Vạn Cừ, chẳng có quan hệ gì với Trấn Nam vương cả. Người đừng làm điểm nhục đến nhà họ Chung.

Mộ Dung Phục cười lạt đáp:

-Còn ai chẳng biết Đoàn Chính Thuần? Bất luận là khuê nữ, gái goá hay gái có chồng, y cũng chẳng từ một ai.

Gã vừa nói vừa đâm chết Chung phu nhân.

Vương phu nhân ngấm ngấm đau khổ. Tuy bình nhật bà giết người không gớm tay, nhưng trong nháy mắt thấy Mộ Dung Phục giết ba người yêu của Đoàn Chính Thuần thì trống ngực đánh thành thành, không dám nhìn Đoàn Chính Thuần nữa và không hiểu mặt y khùng khiếp đến đâu.

Bỗng nghe Đoàn Chính Thuần lên giọng êm dịu nói:

-A La nàng ơi! Nàng với ta đã có một đoạn tình thâm thiết mà đến bây giờ nàng vẫn chưa hiểu rõ lòng dạ ta. Trong thiên hạ dù không biết bao nhiêu là phụ nữ, nhưng ta vẫn yêu nàng nhất. Nay gã điệt nhi của nàng hạ sát ba người bạn gái của ta, ta cũng không lấy chi làm quan hệ, nhưng chỉ mong sao gã đừng đụng đến nàng là ta yên tâm.

Lời nói của Đoàn Chính Thuần tuy rất dịu dàng nhưng Vương phu nhân sợ hãi vô cùng! Bà biết Đoàn Chính Thuần giận bà đến cực điểm và y nói câu này là có ý kêu gọi Mộ Dung Phục lại giết mình. Bà vội la lên:

-Hiền điệt! Người đừng tin lời y!

Mộ Dung Phục nửa tin nửa ngờ. Mũi trường kiếm đâm đũa những máu, lại tự nhiên dí vào trước ngực Vương phu nhân.

Vương phu nhân run lên nói:

-Đoàn lang! Đoàn lang! Chẳng lẽ Đoàn lang giết ta thối xương không làm cho ta chết không được ư?

oOo